

PRILOGA ZVONČKU

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli.

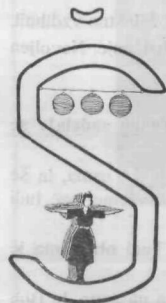
(Dalje.)

XIII. poglavje.

KADAR DEŽUJE...

e tisti večer je gospod Haro pisal sestri Heleni, da bo njena prva prijateljica, gospodična Silvija, če Bog da, že v kratkem času tudi njena svakinja. In povedal je tudi, kako sta to stvar pravzaprav Bob in Tedi zmešetarila. A na koncu je zapisal: »Zdaj potrjujem tudi jaz, da sta mala dva angelčka. In tvoja prijateljica tudi, ker ima potrpljenje z njima celo takrat, ko nista več popolna angela!« —

Še dolgo so potem z otročičkoma govorili o gospodični Silviji. Otroka sta dobro videla, kako to ujšček rad sliši; pa sta jo tudi sama resnično ljubila. Nocoj tudi vrat v njuno sobo ni zaprl, in bili so si taki prijateljčki, kakor še nikoli.

Drugo jutro so šli vsi skupaj kupovat obljubljenega kozla, ki so ga tudi res kmalu privedli domov. Tudi primeren voziček so dobili v vasi. Gospod Haro je naprosil Tomaža, naj dobro pazi na otroka, da ju žival ne prevrne, in se je ob določeni uri popoldne odpeljal k gospodični Silviji.

Tudi danes je njeno gospo mamo še bolela glava, in mlada zaročenca sta se odpeljala sama na izprehod. Napravila sta dolgo pot in šele proti večeru sta se vrnila pred gospodičin dom.

V tem hipu je pridrvelo nekaj od nasprotne strani. In sicer najprej Bobov kozel, daleč za njim na dolgi vrvi prevrnjen voziček, še bolj zadaj Bob in prav tam na koncu poti se je prikazal Tedi s Tomažem.

»Kaj je to?« je strogo zavpil ujec Haro, skočil z voza, ustavil kozla in čakal Boba.

»Saj sem rekel, naj ga pustita na miru. Pa sta ga začela tepsti kakor nora!« je pripovedoval Tomaž že od daleč.

Gospod Haro je hotel otroka hudo okregati, posebno tudi, da sta se zopet napravila taka; in podil ju je takoj domov, da se umijeta in preoblečeta. Gospodična Silvija pa ju je skrbno obrisala, posadila na voz in se smeje že rekla: »Tako, gospod ujček! In zdaj peljite moja mala prijateljčka lepo domov! Jutri pa pridite zopet pome!«

»O, potuha, potuha!« je vzdihnil gospod Haro in je pognal konje. Tomaž je tiral pa kozla in voziček za njimi.

Ta kozel je prišel potem tudi v večerno molitev, ki sta jo malčka, kakor je spoznal zdaj ujec, sestavljala vsako noč sproti po dnevnih dogodkih. Bob je bil rogaču njegovo grdo vedenje že odpustil in mu je prosil Boga za zdravje in dolgo življenje; Tedi pa je bil bolj trdega srca in je želel, da bi si »gjd staji kožu nogo žjomil«, če spet tako napravi; ali pa vsaj, da bi bila takrat teta Silvija kje blizu, da Tedija tako lepo »potojaži«.

Drugo jutro je bil močen dež z vetrom na okno, ko se je gospod Haro prebudil.

»Oh, pa je šel izprehod popoldne rakom žvižgat!« je žalostno vzdihnil.

V tem hipu se je vzdignilo v otroški sobi strašno kričanje. Nevoljen je vprašal nečaka, kaj počenjata.

»Bob me je udajil!« je tožil Tedi.

»O, ne! Obrnil sem se, pa je moja roka menda Tedija zadela!« se je malomarno zagovarjal Bob.

Ujec je pogledal na uro in se je jako začudil, da je že osma, in še bolj, da sta ga otroka šele zdaj prebudila. Kadar je tako vreme, pač tudi otroci bolj dolgo spe.

Naglo je skočil s postelje in se je hitel oblačiti. Tudi otrokoma je velel, naj vstaneta.

Medtem, ko se je on umil, sta se bila res že spravila na noge. In Bob se je celo precej dobro oblekel. Le tuintam bi bilo treba kaj popraviti. Tedi pa je mirno čakal, da ga obleče ujec. Tudi Rezike ni maral — danes da ga mora prav ujec. »Žato, ke šem tako žajošten!« je pojasnil.

»Pa zakaj si tako žalosten?« je vprašal gospod Haro. Tedi je pokazal samo ven in je rekel: »Ke je tako gjd des!«

Ah, dež napravi pač res skoro vsakega človeka žalostnega! Sočutno se je torej sklonil ujec k malčku in se je pričel mučiti z njim. Res mučiti; zakaj obleka gosposkega otroka je nekaj silno zamotanega, in vsak moški bi rajši oblekel deset kmetiških otrok nego eno tako gosposko dete. Časih je moral celo Boba vprašati za svet, če le ni hotelo

Luka Svetec,

velezaslužni slovenski rodoljub, je praznoval dne 8. oktobra 1916
devetdesetletnico svojega rojstva.

iti ne tako, ne tako. Toda Bob je samo z ramami migal, češ, če ti ne znaš, ki si odrasel in učen človek, kako bo znal tak frkovec kakor sem jaz?

No, kmalu se je izkazalo, da je bilo vse skupaj le hudobija. Ko je bilo že vse končano, se je Bob namreč, mirno sedeč na malem stoličku v kotu, hipoma škodoželjno zasmel in je rekel: »Ujec Haro, ali ne vidiš, da je vse narobe? Srajčka mora biti vendar pod telovnikom in telovnik čez srajčko.«

Hm, da, srajčka je bila tako napeta, da sta dva gumba že odletela, in telovnik tako ohlapen, da se je ujcu samemu že čudno zdelo. Manjkalo je samo še, da se bo ta paglavec iz njega norca delal! — Naglo je torej strgal s Tediya vse, kar je bil spravil nanj in je šel poklicat Reziko. Še mar mu ni bilo, da se je nedolžna žrtev njegove jeze zaradi tega spustila v preglasen jok.

Ko je bil gospod Haro poslal Reziko v otroško sobo, je šel v sprejemnico, kjer je stal klavir. Tam je sedel in je pričel sam za sebe prebirati po tipkah, da bi nekoliko potolažil svojo nevoljo. — Komaj se je dobro zamislil v staro veličastno pesem, ki jo je poznal še iz otroških let, je zaslišal za seboj težko sopenje. Ozrl se je in je zagledal Tediya, še vsega objokanega.

»Kaj bi rad, Tedi?« ga je vprašal po sili prijazno.

»Žakaj igjaš tako žajoštno? Ješ bom pješal!« je povedal možek, čeprav so mu kapale debele solze iz oči. Tudi ihtel je še prav pošteno.

Hm, da bi hotel kdo iz žalosti plesati, tega gospod Haro še ni videl. In že, da doživi enkrat tudi tako čudno stvar, je takoj udaril veselo koračnico.

Tedi si je obrisal z levim rokavom solze z oči in je začel. Seveda je bil to čuden ples. Najprej je otožni plesalec še enkrat malo zastokal in šel v počasnem koraku — vedno še polglasno ihteč — okrog in okrog sobe. Potem pa je hipoma potegnil z desnim in levim rokavom čez lice, je z zdaj že posušenimi očmi pogledal odločno predse in se je zagnal v tek. Toda ta tek ni bil ono, kar imenujemo pri konju dirjanje, nego je bil veliko bolj podoben galopu: desna nožica vedno naprej, leva po tleh za njo — hop-hop-hop! In to kakor v cirkusu tik ob stenah neprestano okolo in okolo! Gospod Haro se je spomnil onih čudnih dveh vrst turških menihov, ki jim pravijo, če jokajo, »tuleči derviši«, a če plešejo, »plešoči derviši«. Tedi je bil v eni osebi oboje skupaj. Najprej »tuleči« in potem »plešoči«. Da, zdaj, ko je prišel Bob z veliko rdečo knjigo skozi vrata, celo že zopet »tuleči«, čim je to knjigo le od daleč zagledal.

»Kaj boš zopet jokal, Tedi?« se je prestrašil ujec. »Čakaj, zaigram ti še eno — pleši rajši!«

Toda Tedi je nepremično stal sredi sobe in je kričal: »Jonaša šom bi jad videl, Jonaša šom bi jad videl!« —

Gospod Haro je spoznal, da indijanščine še vedno dovolj ne razume in je vprašujoče pogledal tolmača Boba.

»Veš, ujec, tistega soma bi Tedi rad videl, ki je preroka Jona požrl,« je razložil Bob.

»Moj Bog, saj bi mu rad pokazal celo preroka samega, samo da bi nehal tuliti; toda kje naj jaz zdaj dobim njegovega soma?« je vzkliknil ujec in je prestrašeno gledal okrog sebe, kakor da res išče nekaj, kar bi bilo tej strašni ribi vsaj za silo podobno.

»O, saj je v tej knjigi som!« je povedal Bob s prijaznim nasmehom in je iskal po knjigi.

Ujcu se je odvalil težak kamen od srca. Tem bolj, ko je bil Bob medtem že našel, po čemer je hrepenelo Tedijevo srce.

»O, moj jubi šom!« je zavpil možicelj, ko mu je bratec pomolil to pošast pod nos. Z obema ročicama je zgrabil knjigo, se spustil kar na tla pod seboj in je z brezkončno ljubeznijo božal somovo neznansko veliko žrelo in njegove ostre zobe.

»O, moj jubi šom!« je ponovil. »Kako ši ti jačen! Gjdi, gjdi Jona ni hotel biti v tvojem žejodču! O, bogi, bogi moj šom!«

Strašno! Vsakemu kristjani se je do sedaj smilil še samo ubogi Jona, ker ga je som požrl, in je bil vesel, da je Bog preroka zopet rešil — temu šleržatu se je pa smilil somov prazni želodec! Ne, tega bi vsega hudega že tako vajeni ujec vendar ne bil pričakoval!

Toda Bob ni prišel zato, da se bo ujec Tediju čudil, in tudi ne, da bo Tedi svojega soma tolažil; nego da bi šli vsi skupaj kozla posetit, ker se je bil deček knjige ravno naveličal. No, gospod Haro bi bil res rad ostal malo pri klavirju in zato je predlagal otrokoma, da bi šla na hodnik in bi se igrala »Jona in njegov som«. Som bi bil namreč velik zaboč, ki je stal prazen tam zunaj, Jona pa Bob ali Tedi.

»Bravo, bravo!« je vpil Bob. »Jaz, da sem Jona ...«

»Ne, ješ de šem Jona, ješ de šem Jona!« je predlagal Tedi in je krevsal za bratcem, ki je bil že skoraj zunaj pri »somu«.

»Hvala Bogu!« je vzdihnil ujec in je sedel zopet h klavirju.

(Dalje.)

